

plavky, a byly dost těsné. Zkoumavě jsem vsunula ukazováček pod gumu a několikrát jsem ji natáhla a zase pustila.

Opravdu!

Nerozhodně jsem se hryzala do rtů. Potom jsem se vzchopila a zároveň škusbla elasticou tkaninou. V následující vteřině jsem ležela na zádech, jako by do mě někdo strčil. A taky že strčil!

Zmateně jsem se nadzvedla a opřela se o loket. Ten muž přišel očividně k sobě (dalo by se říct, že v nevhodnou chvíli!). Dost nejistě stál, motal se a snažil se obléknout. Vlasy mu teď trčely do všech stran, jako by si za ně v zoufalství škubal. Pohled měl strnulý a skelný. V očích se mu zračila nevěřícná panika. Rychle si zapnul knoflíčky košile, která byla mimochodem taky žlutá, teď mi samozřejmě došlo, že sladění barev bylo úmyslné. Při tomhle pomyslení jsem tiše vyprskla. Pohled, který na mě vrhl, mě okamžitě donutil zmlknout.

To není možné, mumlal si, to prostě není možné.

A v tu ránu byl pryč.

S lítostí jsem vstala a zamkla dveře bytu, které nechal dokořán. Ten den už jsem ven nešla.

Od té doby jsem pochopitelně našla spoustu věcí, mezi nimi i několik zajímavých, například umělohmotného kostlivce, který se dá použít jako přívěsek ke klíčům, ale už nikdy něco tak zajímavého, jako byl tenkrát ten muž.